

BARCS és VIDÉKE

Társadalmi, szépirodalmi és közgazdasági hetilap.

Megjelenik hetenkint egyszer
Vasárnap.

Felelős szerkesztő és kiadó társ:
Skribanek Géza

Egész évre 4 frt, félévre 2 frt, negyedévre 1 frt.
Nyilttér sora 20 kr,
Hirdetések nagyság szerint.

Uj ezredév, uj törvényhozás.

Még a sors szeszélye is akként rendezte az ő kiszámíthatlan játékaikat, hogy a haldokló ezredévvel együtt muljék ki a végelgyengülés szimptomáiban leledzett parlament is, s az ezredév hajnalhasadását már az új törvényhozás üdvözölhesse. De mortuis nil, nisi bene. A béke lebegjen a jobblétre szenderült parlament porai felett, melyről még azt sem lehet elmondani, hogy phönix madárként hamyaiból kelet új életre.

Mert az új parlamentnek képe alaposan megváltozott. Számos régi harcös, törvényhozásunk oszlopainak vélt egyénisége künn rekedtek a törvényalkotás templomából, s új elemek foglalták el helyeiket.

Mi azonban szeretjük hinni, hogy alkotmányosságunk vára és temploma most is szilárdan áll, ezen oszlopos alakok kimaradása után, mert míg egyrészt a népakarat megnyilatkozásának mozgalmi, s azok végeredménye nem rendítették meg alapjában, másrészt törvényhozásunk új erői bírják a közbizalomnak legalább előlegezését arra, hogy a kimaradtakat pártolni, sokban talán túlarádólag is képesek lesznek.

E cikk keretében azonban

nem szándékunk foglalkozni a pártalakulások arányaival, hanem az új törvényhozáshoz en bloc van néhány szavunk.

Az első és legfőbb kérdés ugyanis az, hogy ez az új törvényhozás képes lesz-e felemelkedni nehéz feladata magaslatára, s rendelkezik-e annyi intellektuális erővel és hatalmi eszközökkel, hogy az elementáris erővel napirendre torlódott szociális kérdések, s elődázhatatlan megoldást követelő problémák nemcsak elméleti megfejtést, hanem gyakorlati elintézését nyerjenek.

Itt van például a sok közül a kisiparos tarthatatlan helyzetének rendezése. Eddig a középosztály társadalmának súlypontját a kisiparosok józan felfogásu szorgalmas és értelmes testülete képezte, mely féltékenyen őrzött egyéni és vagyoni függetlensége folytán nemcsak saját szociális kiváltságainak és jogainak megvédésére és fentartására képezett testületi szellemével áttörhetlen phalanxot, hanem történetünk tanúsága szerint nem egyszer szenvedtek hajótörést a nemzet alkotmányos jogainak eltiprására célzott törekvések is derék kisiparosaink bátor ellenállásán, legyőzhetlen, összetartó erején. S a mit nem volt képes megdönteni semmi erőszak, az ármánynak min-

den kieszelhető furfangja, annak életerejét most alapjában támadja meg a mostoha idő vagy helyesebben szólva a létező állapotok által teremtett mostoha közéleti viszonyok. Mert leplezetlenül ki kell mondanunk, hogy a különböző társadalmak közt a legszármalmasabban elzüllött a kisiparosoké, természetesen anyagi szempotokat értve. Ma már nemcsak egyes iparosok jutnak a tönk szélére, vagy még azon túl is, hanem egész iparágak tűnnek el nyomtalanul, melyek pedig csak a közel múltban is nemcsak jövedelmező kereset és megélhetési források voltak, hanem alkalmas eszközei a középosztály vagyonosodásának.

Szóval kisiparosaink pusztulnak, vesznek, s mint az oldott kéve széthullanak.

E végzetes jelenségnek okait általános és már megszokott felfogás szerint abban szoktuk keresni, és meg is találni, hogy a kisipart a tömeg termelési rendszer, a gyár ipar tette tönkre, mely tudvalevőleg a nagy tőke szolgálatában áll. Amde éppen itt egy szomoruan érdekes, sőt mondhatni furesa jelenség tűnik szemünk elé, mert gyárparunk felvirágzásáról épen nem beszélhetünk, sőt nap-nap után látjuk, hogy gyárosaink versengnek pa-

T Á R C Z A.

Az obsitos.

Az állomáson senki se várta. Igaz nem is tudhatták megérkeztét, mert két héttel, előbb szabadságolták, mintsem a három év kitelt. Mekkora lesz a meglepetés, ha majd otthon benyit a szobába, mint katonaviselt, harczedett ember. Hiszen Göntér András ott szolgálta a királyt azaz a reglement szerint a császárt — Boszniában, hol bár a megszállott tartományok régen békességben vannak, mégis úgy érzi magát a katona, mint ellenséges földön. Most, hogy az „urlauber“ kemény, szabályos lépésben faluja felé tartott, különös érzés fogta el. Ugy rémlett neki, mintha lelkének, egy részét, s talán a legbeesesebbet, messze messze országban hagyta volna el, s most az idegenből maga is mint idegen kerülne haza.

A mint a nyárfa szegélyezte uton egyre közeledett szülőhelyéhez, egyre sápadtabb lesz a leszálló nap ragyogása,

mely őszi sugarát szétárasztotta a róna fölött. Ime a falu első házai, a hosszú utca, melynek másik végén áll szüleinek a háza. Alig, hogy változott valami. Ott a mellékutcán ugyan egy sor ház ujonnan van eserepezve, bizonyosan a tűz hamvasztotta el a szalmafüdelet. Emitt meg új boltot nyitottak. A név, mely a czégtáblán van, azonban nem hangzik ismeretlenül, többen is viselik a helységben. Különbömben mind a régi. A fák a templom előtt, a plébánia mohlepte fala, az iskola a kopott városháza; — minden a régi, alig hogy valami új jött hozzá, talán egy két vízkő vagy vaskereszt a temetőben, más alig változott. És a szíve összeszorult, mert elgondolkozott, hogy ő maga bezzeg megváltozott: visszatér ugyan szülőházába, de más érzelmekkel, mint azt három év előtt elhagyta.

Mert hosszú sor ám a három év. A mint félretolta az egyszerű földszintes házból a reteszt, mely a kilincset pótolta, megállt egy pillanatig. Szokatlan felindulás vett erőt rajta, melynek izgalmasan egy pillanat alatt újra átélte a távolban

töltött hosszú időt. A sanyargatást az „abriktung“ első heteiben. Aztán, mert ha paraszt suhancz volt is, de nem sült paraszt, lassanként megkedvelte a kapitánya. Hogy megkapta az első esillagot, s végre, hogy léptették elő káplárnak. S a fehéreselések hogy nézték jó szemmel, mert bizony helyre egy legény Andris, a bizony.

Kinálkozott is a szerencse, és csak ő rajta mult, hogy beházalozhatott volna szép vagyonkába. Mert a kantinéros gyönyörűség kis leánya, ott Tuzlán, a Lidike, fülíg szerelmes lett beléje. Egyetlen gyermeke volt az öregnek, aki már alig bírta egyedül ellátni üzletét és eleget példázott neki, hogy vegye el az Örsikéjét. Mert Magyarországból származott oda a bosnyákok közé, hát leginkább valami dolgos magyar embert szeretett volna vennie. S hogy szomorkodott a leány, mikor bucsuzott tőle, mikor nehéz szívvél maga tanácsolta neki, verje ki fejéből, irtsza ki lelkéből ezt a szerelmet, noha ő is érzi, viszonzozza egész lelkével. Hejh, tiltotta ezt a szerelmet a becsület.

Hiszen ő otthon le van kötve, van

naszaikban a kisiparosokkal. A legnagyobb tőkével megindult gyárak is sokszor bámulatos rövid idő alatt tönkre mennek, s mindannyiszor felhangzik egy ily kapuzárás után a szívfacsaró hír, hogy ezer, vagy még több család kenyér nélkül maradt. Hol és miből éljen tehát meg a két keze munkájára támaszkodó iparos munkásnép?! És valljuk be őszintén, hogy ezt a ferde helyzetet, mely közép osztályunk legnagyobb részét nyomorba döntötte, rosszul vezetett kormányzati rendszerünk okozta.

Már boldog emlékü *Baross Gábor*, a magyar iparért lelkesülő vas-miniszter kimondotta, hogy a kisiparon jelen szervezetében nem lehet segíteni.

Mire való tehát a folytonos kísérletezés, a félrendszerünk próbálgatása?! Morphium befeeskenedés ez csak a haldoklóknak a biztosan tudott végpercek előtt.

E mélyreható társadalmi bajok orvoslására immár kevésnek bizonyult magának a társadalomnak minden megfeszített ereje, minden kifejtendő jó akarata. Itt radikálisabb gyógy módhoz kell folyamodni, s ez nem lehet más, mint a kormányzati eszközöknek teljes jóakarattal való alkalmazásba vétele.

S most oda értünk, a hová indultunk.

Ennek az új törvényhozásnak lesz a feladata, hogy e szomorú állapotokon változtasson, s vagy mentse meg a kisipart a tömegtermelés elnyomása ellen, vagy virágoztassa fel a gyáripart minden iparágban, hogy az a tönkre ment iparos szakképzettségével s két keze munkájával a gyárak műhelyeiben biztosíthassa magának és családjának tisztességes megélhetését.

Annyit azonban már előre is mondhatunk, hogy a kormányzati

hatalomnak a kisipar megmentése érdekében szándékolt, s eddig kiszivárgott törekvései nem lesznek célra vezetők, ha azok a nyers anyagbeszerzési szövetkezetek létesítésére s támogatására, vagy a kisiparosoknak nyújtandó olcsó kölcsönökre szorítkoznak. Mert a kisiparosoknak nem a nyers anyag beszerzése okoz gondot; a nagy konkurrenzia mellett elég jutányosan juttatja ehhez a kereskedelem is; hanem igenis gondot okoz annak a kisiparosnak termékei értékesítése, tovább adása; tehát ennek érdekében kellene szövetkezeteket létesíteni.

Cseppet sem állunk különben a sokat ígért olcsókölcsönök nyújtásával. Mert bizonyára csak annak fognak adni, kinek van mire, pedig az eddig is élvezhette a hitel előnyeit; de micsoda azokkal a tönkre ment kisiparosokkal, kiknek semmijök sincs? Pedig a kitűzött cél szerint első sorban is ezeken kellene segíteni!

Erre várja a feleletet szivszorongva hazánk középosztályának ugyszólván szíve, éltető ereje: a kisiparosság az új törvényhozás tagjaitól, kik, ha igaz jóakarattal megoldásra juttatják ezt a napi-rendről többé elődázhatlan problémát, úgy kifogják érdemelni, hogy az új ezredév új honalapítóinak tekintessenek.

H i r e k.

— **Főszolgabírónk köruton.** Fenyőssy Ödön főszolgabíró, az alkalommal, hogy Bareson állását elfoglalta, e hó 23-án kezdte meg első körutját a baresi közigazgatási járáshoz tartozó jegyzőségekhez. A főbíró Valkó Gyula baresi körjegyző kíséri útjában. A körutazás valószínűleg eltart deczember hó közepéig.

— **Műkedvelői előadás.** Valóban ma holnap állandó műkedvelő-társulat lesz

Bareson, mert iparos és kereskedő-ifjaink oly gyakran áldoznak művészetükkel Thália oltárán. Csak nemrég adták az „Árványhaj“-at, utánna nemsokára e hó 22-én a „Pirosbugyelláris“-t s mint halljuk, Szilveszterkor újból szándékoznak adni egy darabot.

Csak dícséretükre válhatik iparos és kereskedő ifjainknak, ha ily nemes, lélek-művelő dolgokkal töltik idejüket.

A múlt vasárnapi előadásán a „Pirosbugyelláris“ kitűnő népszínműben a műkedvelők jól megállták helyüket, szerepeiket jól tudták, különösen kitűntek játékaikkal: Bogdán Rozika, mint a tölgyesi bíró felesége; Zumi János, mint tölgyesi bíró; Steinerth Zsigmond, mint manipuláns őrmester; Schuman József, a huszárkáplár szerepében, csak nála az volt a hiba, hogy tulságig ment a nem éppen szalonmeztizszerű huszársajátságokban.

Jól adták még szerepeiket: Homann György, mint Kósza Gyurka; Gombkötő István, mint Leveles Misi gyalogpostás; Novotny Ferencz, mint Pennás Muki tölgyesi jegyző, de meglehetünk elégedve a többi műkedvelők játékaival is. A közönység, mely egészen megtöltötte a színpadot, gyakran zajos tapsokkal adott kifejezést meglepedésének, s a kihívásokból nem csak a játszóknak volt része, de Stuben-foll N. rendező és Schleining Károly karvezetőnek is. Szinelőadás után tánczra vonult a fiatalság a barestelepi kaszinó táncz helyiségébe, hol világos virradtig folyt a táncz. A bevétel 110 frt volt.

— **A „baresi izr. hitközség“** mult vasárnap nagy érdeklődés mellett tartott folytatólagos közgyűlésén Dorner Samu elnök állásáról leköszönt és helyébe egyhangu lelkesedéssel Deutch Izidort választották, a ki az elnöki széket elfoglalván, következő, figyelemre méltó programot fejtett ki: A hitközség legyen minden izében magyar és hazafias, mert a vallásosság nemhogy kizárná a hazafiaságot, hanem ellenkezőleg azzal szorosán összeforrvá kell lennie. Az elnöki és az ezt kiegészítő választmány működése nyitott könyv leendő és erre nézve a széleskörű érdeklődést felkelteni tudni fogja,

felesége. És bár ez a házasság oltár előtt még nem kapta meg áldását, azért mégis csak házasság. Eligérkeztek ők a pap előtt, András meg a szomszédnak, Kaszás Nagy Jánosnak a leánya, Maris és az eljegyzési lakomán hivatalos volt a fél falu. A Maris aztán hozzájuk költözött, s azóta ott lakik náluk; Andrisnak az édes anyja őt a menyének szólítja és az egész falu Göntérnének nevezi. Ez a frigy azért, mert a honvédelmi miniszterium nem akart beleegyezni és a papnak nem szabad őket összeadni, míg leszolgálja a három évet, ez a frigy azért mégis csak szent. Nem hagyhatja el Andris a feleségét, hanem vissza kell térnie hozzá, bármilyen nehezebbre essék is neki, még nehezebbre, mint annak a pár levélnek az írása, a melyben néha-néha életjelt adott magáról. És most, bár lelkének javát ott hagyta annál a kislánynál Tuzlában, haza is tért, a mint megkívánja a becsület.

Térdével egyet lökött az ajtón és belépett. Az udvarban nem volt senki, de mikor a konyhába lépett, édes anyja nézett rá elámultan, s egy boldog kiáltás-

sal keblére szorította váratlanul megjött fiát. Előkerült az apja is, meg a többi káznép, és áradó üdvözléssel, kérdésekkel fogadták a hazaérkezettet. Azonban...

— De hol a Maris? kérdezte András, mikor sorra csókolgatta rokonait és kezét fogott egyikkel is, másikkal is.

— A Maris... a Maris... hebegték zavartan, míg végre az anyja neki bátorodott:

— Ne vedd szivedre, édes fiam, biz a Maris elment. Elhagyott az téged; nem érdemes, hogy reája még gondoldj.

— Bizony ne gondoldj velem, szólt az apja, kapsz te még más asszonyt, szebbet, jobbat. Habár nem akarom mondani, hogy épen rossz volt. De hát az anyád és ő nehezen fértek össze. Mikor aztán haza-került az unokaöccse, a János, s apjától átvette a kovács üzletet, hát bizony egymáson felejtették a szemüket. Volt is perpatvar elég e miatt, míg egy szép napon fogta magát az asszony és visszaköltözött szüleihez...

— És képzeld, vágott bele az anyja, még engem okozott az a gaz náció, azt

mondták, hogy nagyon rosszul bántam a menyemmel. Pedig egész világ láthatta, hogy a kovács miatt történt.

— Azért talán, mert kaputos ember, szólt az öreg. Mintha bizony te nem érnél annyit, mint amaz.

Andrissal forgott a világ. Egy pillanat alatt átérezte a megcsalt szerelem keserűségét, az édes szabadság üdvösségét, hogy hiszen most már nem áll útjában semmi, hogy Lidikével boldog lehessen — s egyszeriben katonás haragra gyúlt, hogy mért is nem tudta meg annak az okos Marisnak az életrevalóságát már régen?...

Érzéseinek ezt az első viharát már épen valami nagyon hangos és nagyon ezifra mondásban akarta szabadjára eresztetni, mikor az apja úgy odavetette:

— Épen félesztendeje, hogy meg is esküdtél a Jánossal.

Erre Andrisnál megeredt a zápor. A tagbaszakadt, világlátott, katonaviselt ember sirvafakadt: hogy ime kárbaveszett az a lelkiismeretfurdalás, amit boszniai szerelme miatt érzett; hiába tartotta ép-

fejlesztési igéri tehát az egészséges közszellemet, humanitárius intézményeket, iskolát s főtörekvése leendő a finanziaális egyensúly helyre állítása. Dr. Siklósy megköszöni ezen szép és dicséretes elnöki enunciatot és miután Deutchot ezen program megvalósítására reá termett embernek tartja, indítványozza, hogy az elnök maga jelölje ki ezen munkájában támogatni hivatott erőket. A közgyűlés az indítványt magáévá tévé és egyhangulag választja a következő tisztviselőket: alelnök Klein József, titkár Herczeg Jenő (lapunk jeles képzettségű munkatársa), pénztárnok Kupffer Miksa. Választmányi tagok: Breuer Ferencz, Dorner Andor, Fehér Dezső, Fried Lajos, Herczeg József, Krausz Ignátz, Dr. Siklósy Albert, Schmidt Fülöp, Weisz Adolf. Adókövető bizottság: Dorner Samu, Szilberstein Sándor, Nem-sits Samu, Pajtás Jakab, Spitzer Lipót. Számvizsgálók: Klein Simon, Pfeiffer Zsigmond és Fischer Ármin. Iskoleszéki tagok: Erdős Ignátz és Bacher Mór. A gyűlés tárgysorozatánál fölmerült vitában részt vettek: Fehér Dezső, Dr. Kronberger Vilmos, Breuer Ferencz. Az iskolaszéki elnökségre szótöbbséggel Dr. Kronberger Adolf lett megválasztva.

— **Baleset.** Reiszher Károly kormányos e hó 26-án a koromsötét éjszakában a hajón való munkálkodása közben oly szerencsétlenül esett neki a hajó csigalánczának, hogy koponyájának fejbőrét egészen a koponyacsontig terjedőleg oly hosszúságban repesztette be, hogy Dr. Siklósy kénytelen volt 12 varrattal egyesíteni. A beteg állapota, tekintettel, hogy a baj már előző estén a nyílt Dráván érte, elég súlyos.

— **Verekedés.** A cherehe la femme (keresd a nőt) az egész világon, tehát Bareson is sok bajnak kuforrása, különösen a mi szorgalmas, erre koraérett németajku polgárainknál. A nagy vendéglőben a mult vasárnap mulatozó ifjuság, valószínűleg nem is utóljára e thema vitatásában oly hevességre fakadt, hogy a szegény József . . . háta volt kénytelen az összes argumentumokat különböző terjedelmű elszinesedett véraláfutá-

ségben az itthoni esküt, mikor a párja már rég megtörte; a Lidikével kinálkozó jó szerencsét boldond becsületességével elszalasztotta. . . Fájdalmasan felkiáltott:

— Hát miért nem irtátok meg nekem mindjárt?! Hadd lettem volna boldog a magam módja szerint. . .

— Jaj, fiam Andris — szolt az édesanyja esititgatva, czirógatva az elbusult legényt, — dehogyan vettem volna lelkekre, hogy elepedj ott a messzi országban! Gondoltam: félesztendő mulva hazajössz, itthon valamennyien megvigasztalunk, elegen vagyunk hozzá, a kik szeretünk. . .

Andrisnak erre felszikkadtak könnyei.

— Édes anyám! apám! — szolt — jól tette a Maris a mit tett, áldani is fogom érte, ha . . . ha jókor megy a levelem Tuzlába.

Nyugodtan papírt, tollat, tentát kért, derüs arczal irt levelet Boszniába, meg megszakítva Lidike dicséretével. Mire az írást elvégezte, mégis aggodalmasan felsóhajtott. Ez a szívből szakadt sóhaj beillett volna imádságnak is: olyan vigasztaló szeretettel és áhíthatos óhajással gon-

dos esikokban néhány napra terjedőleg elviselni. Az összetépett becsületet folytatólag a törvény fogja megfoltozni: bíró, orvosi látlet, ügyvéd . . . kiegyezés. . .

— **Sertésvész.** Mint halljuk, a környéken újból mutatkozik a sertésvész, különösen a süldő malacok között. Helyiségünkben azonban a járvány nem mutatkozik, sőt elmondhatjuk, hogy hizlaldánkban a téli állomány kitünő állapotban van.

— **„Babócsa és Vidéke ipartestület”-ének e hó 15-én tartott zászlószen-telési ünnepélyén a nagy-atádi ipartestület is képviselve volt Ludas Mihály és Lovrencsics János kiküldött tagok által, mit mult számunkban az ünnepély leírásából véletlenül kihagyunk.**

— **Öngyilkos író.** Tóth Béla újpesti tehetséges fiatal író, kitől lapunk is több esinos költeményt s vezércikket hozott, a mult napokban öngyilkos kézzel vetett véget életének. Nem tudni, hogy a szép tehetségű fiatal embert mi vitte az öngyilkosságra.

— **Választási utójáték.** Az istvándiak sehogy sem tudnak megbékülni nagytiszteletű esperesüknek azon tényén, hogy a lezajlott követválasztás alkalmával nem a vox populit követte. Ujabbban templomba sem járnak, sőt gyermekeiknek sem engedik meg az oda való járást. Állítólag a nagytiszteletű ur kutját tele hordták polyvával és csibetollal. Ha ez tény, jó volna a hatóság figyelmét erre felhívni.

— **Uj orvos Babócsán.** Dr. Schvarecz Ernő, megyénk szülöttje, — ki tanulmányait 1894-ben végezte a budapesti egyetemen, mely után 2 évig Budapesten mint kórházi s. orvos gyarapította ismereteit, — f. hóban Babócsa községben telepedett le.

— **Előfizetési felhívás. Tisztelettel kérjük lapunk előfizetőit, kiknek előfizetése november végével lejár, hogy azt megújítani sziveskedjenek. Egyszersmind kérjük lapunk barátjait és előfizetőit legyenek szivesek lapunkat ismerőseik körében is ajánlani.**

dolták el mindnyájan a kérőbe ment levélről: Uram Istenem, add, hogy ne elkésve érkezzék oda . . .

P—s.

Sirató.

— Egy távoli temetéshez. —

Szól a harang búsan.
Valjon kit temetnek?
Hogy azok a hangok
Szívemig rezegnek
S könnyeim peregnek.

Nincs tán siratója
Senkije szegénynek
S ide simult hozzám
Az a bolygó lélek,
Hogy sirassam én meg.

Nem tudom, de titkon
Valami sugalja;
Hogy ott künn egy sírnak

IRODALOM.

Az irodalmi piac éppén úgy el van árasztva vásári munkákkal, mint a köznapi élet kirakodó vására, mert egyedül ebben leli magyarázatát az olvasó közönségnek az a tartózkodása, sőt legtöbb esetben kétkedése, melylyel az új munkák megjelenését fogadja. Ha azután egy igazi tehetség is megjelenik munkájával az olvasó közönség előtt, az irodalmi eseményt képez. Ily irodalmi eseményről óhajunk most megemlékezni, midőn hírül adjuk a tősgyökeres magyar költészet lelkes pártolójának, hogy annak egyik hivatott művelője, a kincses Erdélyország kiváló poétája *Jékey Aladár*, az „*Erdélyi Irodalmi Társaság*” tagja karácsonyi ajándéku újabb verskötetével hódítja meg magának a művelt közönséget. *Jékey Aladár* lantja nem először találja meg az igazi hangot a szív mélyéhez, s újabb kötetének versei, vagy inkább dalai is természetesekek, eredetiek, magyar szívből magyar szívhez szólnak. Gondolatai magas szárnyalásuak, de nem Icarus-szárnyakkal törekszik megközelíteni a napot, hanem poézisének éltető eleme a szív melege. Gondolatait sohasem áldozza fel a mesterkéltségre kedveért, s így a könnyen folyó verselés is elősegíti a poetikus gondolatok intenzív hatását. A ki tehát előfizet erre az irodalmi gyöngysorra, az igen kellemes karácsonyi ajándékról gondoskodott magának. A megjelenendő verskötetből mai számunk tárcza rovatában szemelvényt adunk.

Maga a jeles poéta művére a következő előfizetési felhívást bocsájtotta közre:

*Csöppnyi dolgok, apróságok,
A miket én irdogálok
S egy parányi csöpp hullása
Nem üt zajt az ocednába.*

*Tenger árját sem tetézi,
Sugár is ha jól megnézi,
Pehelynyi kis köddé szállva
Lebben el a magasságba.*

*Hanem azért úgy is járhat,
Hogy egy szomju kis virágnak*

*Könnyebb lesz a halma,
Édesb a nyugalma.*

*S könnyeim hullását
Magamért se bánom;
Mert e könyveken át
Az én óhajtásom
Szívárványát látom.*

Jékey Aladár.

Hosszu éjszaka.

*Gonosz álomból ébredék —
S a hajnal még oly messze van,
Csak gyötrődöm, töprenkedem
Hosszu órákon nyugtalan.*

*Ha hajnalig is ily nehéz
Bevárni már a perczelet,
Oh, akkor a nagy éjszaka
Milyen borzalmas, bus lehet.*

Szabó Sándor.

*Rácsöppen a levelére
S tengernyi jót tehet véle.*

Biztat a reménység, hogy a kik verseim első kötetét is szívesen fogadták, ezekből az apró dalokból álló újabb gyűjteményemet sem fogják részvétlenül hagyni.

Kiállítja Ajtai K. Albert jó hírnevű nyomdája 9—10 ivre terjedő, csinos nyolczadrétű füzetben. Megjelenik 1896. évi december hó második felében.

Előfizetési ára helyben 1 frt. Postai bérmentes küldéssel 1 frt 10 kr. Bolti ára 1 frt. 50 kr. lesz.

Az előfizetések legezélszerűbben póstautalvánnyal, nevemre czimezve, Kolozsvárra — Szentegyház-uteza 27. sz. — küldendők.

A szíves gyűjtőknek 10 előfizető után tiszteletpéldánnyal szolgállok, a gyűjtő-íveket pedig, a pénzzel együtt, legkésőbb decz. hó 10-ik napjáig beküldeni kérem.

Kolozsvárt, 1896. november 6-án.

Jékey Aladár

az „Erd. Irod. Társaság” tagja.

VASUTI MENETREND.

Barosról indul:

Kanizsára . .	reggel	6 óra	10 perc.
"	délelőtt	11 "	05 "
"	este	9 "	05 "
Pécs — Szigetvárra			
"	reggel	7 "	32 "
"	délután	5 "	18 "
Pákrácra . .	reggel	8 "	16 "
"	este	5 "	20 "
Somogy-Szobra	reggel	4 "	16 "
"	délután	2 "	15 "

Barosra érkezik:

Kanizsáról . .	reggel	7 óra	21 perc.
"	délután	4 "	46 "
"	este	9 "	47 "
Pécs — Szigetvárról			
"	délelőtt	10 "	49 "
"	este	8 "	41 "
Pákrácrról . .	délelőtt	10 "	53 "
"	este	8 "	05 "
Somogy-Szobrról	délben	12 "	36 "
"	este	8 "	11 "

Egy szorgalmas s erőtéljes 14—15 éves fiú

mészáros tanonczul

felvétetik Hoffmann és Krausz mészáros székébe, Barcstelepen.

KÖNYV
PAPÍR
író és
rajz-eszközök
raktára.

Özv. Habianac Augusztné.
fiok- könyvnyomda-könyvkötészete
könyv- papír- író- és rajzeszközök raktára.
BARCSON.

Kép,
TÜKÖR,
és stb.
a leg-
jutányosabb
áron
kapható.

Ajánlja magát a helybeli és vidéki közönségnek

BÁRMINŐ KÖNYVNYOMDAI MUNKA ELKÉSZÍTÉSÉRE

A meglevő gazdag betű-anyag képesíti az üzletet bármily megrendelések teljesítésére

ELFOGADTATNAK:

Szépirodalmi és szak-művek, folyóiratok, kereskedelmi és ipari nyomtatványok, üzleti ügy egyéb rovatos könyvek, üzlet-levelek, boríték, számlák, névjegyek, eljegyzési és esküvő értesítések, gyászjelentések, falragaszok stb. stb. a legjobb kivitelben.

Együttal a „BARCS és VIDÉKE” kiadóhivatala.